

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 016051 17 U
Tuzla, 08.11.2018. godine

Kantonalni sud u Tuzli, po sudiji pojedincu Predragu Krsmanoviću, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužiteljice **S.M.**, rođene H., kćeri H., iz L., ..., zastupane po punomoćnicima Zlatanu Bektiću, advokatu iz Živinica, Ulica civilnih žrtava rata broj 7., i Sanelu Bektiću, advokatu iz Tuzle, Turalibegova 42., protiv rješenja tuženog **Federalnog zavoda za zapošljavanje Sarajevo**, ul. Đoke Mazalića 3., broj 02/1-35/1-491/16, od 15.12.2016. godine, u upravnoj stvari **ostvarivanja prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za nezaposlene osobe**, nakon javne rasprave održane dana 08.11.2018. godine u prisutnosti punomoćnika tužiteljice, a u odsutnosti urednog pozvanog tuženog, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba **SE ODBIJA**.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog akta bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužiteljica je, dana 19.01.2017. godine, ovom sudu, putem prvog od naprijed navedenih punomoćnika, podnijela dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog: nepravilne primjene materijalnog prava, povrede pravila postupka, te nepravilno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe: da je u postupku donošenja osporenog i prvostepenog rješenja pogrešno utvrđen penzijski staž tužiteljice u trajanju od 26 godina 05 mjeseci i 03 dana, budući da ukupan penzijski staž za koji su uplaćeni doprinosi iznosi 27 godina, 01 mjesec i 17 dana.

Na javnoj raspravi punomoćnik tužiteljice je u cijelosti ostao kod tužbe, te posebno istakao: da je Federalni zavod za penzijsko i invalidsko osiguranje u međuvremenu donio rješenje broj FZ6/2/1-35-14-303667-4/15, od 16.01.2017. godine, kojim je tužiteljici utvrđen početak osiguranja za period od 15.09.2006. godine i prestanak osiguranja sa danom 11.04.2017. godine, koje rješenje je postalo pravosnažno 04.05.2017. godine, tako da je tužiteljica sa tim stažom imala više od 27 godina ukupnog penzijskog staža i da joj je po tom osnovu pripadalo pravo na uplatu doprinosa, zbog čega smatra da je u tom dijelu činjenično stanje nepotpuno utvrđeno. Punomoćnik tužiteljice takođe je istakao da je rješenjem prvostepenog organa broj UP-I-02/2-35-7019-1/15-AB, od 22.07.2016. godine, koje je doneseno u drugoj upravnoj stvari, tužiteljici utvrđen penzijski staž u ukupnom trajanju od **27 godina 01 mjesec i 06 dana**, i to nakon uračunavanja staža iz naprijed navedenog rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje od 16.01.2017. godine, i da je rješenje prvostepenog organa u toj drugoj upravnoj stvari doneseno dva mjeseca prije predmetnog prvostepenog rješenja.

Punomoćnik tužiteljice je na javnoj raspravi predložio da se tuženi obaveže da tužiteljici nadoknadi troškove postupka koji se odnose na nagradu za sastav tužbe i zastupanje na javnoj raspravi u iznosima od po 240,00 KM, te za dopunu tužbe u iznosu od 120,00 KM.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se ista odbije kao neosnovana.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja u granicama zahtjeva i razloga iz tužbe, pa je, cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, kao i sve odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, te dokaze dostavljene od strane tužiteljice, i odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz stanja u spisu slijedi da je osporenim aktom odbijena kao neosnovana žalba tužiteljice protiv rješenja JU „Službe za zapošljavanje Tuzlanskog kantona“ Tuzla, broj 02/2-35-678/15, od 20.09.2016. godine, kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za priznavanje prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tužiteljica **dana 24.12.2015. godine**, kao nezaposlena osoba, prvostepenom organu podnijela zahtjev za priznavanje prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje; da je tužiteljica na Birou za zapošljavanje Lukavac prijavljena od 24.12.2015. godine; da je rođena dana ... godine; da je na dan podnošenja zahtjeva, prema utvrđenju prvostepenog organa, imala penzijskog staža za koji su uplaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje u trajanju od **ukupno 26 godina, 05 mjeseci i 03 dana**, u koji staž nije bio uračunat vremenski period od 15.09.2006. do 11.04.2007. godine; da je tužiteljica dana 25.12.2015. godine Federalnom zavodu za penzijsko i invalidsko osiguranje podnijela zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju po odredbama člana 137. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09 i 55/12), koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva; da je prvostepeni organ, nakon navedenog utvrđenja odbio zahtjev tužiteljice, pozivajući se na odredbe člana 31. Zakona o posredovanju u zapošljavanju u socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba („Službene novine Federacije BiH“ broj 41/01, 22/05 i 9/08), u vezi sa članom 137. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Protiv prvostepenog rješenja tužiteljica je izjavila žalbu tuženom.

Odlučujući o žalbi tuženi je istu osporenim aktom odbio kao neosnovanu, ocijenivši da je prvostepeni akt u svemu pravilan i zakonit.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da su osnovani navodi tužbe da je činjenično stanje nepotpuno i nepravilno utvrđeno, ali da se zahtjevu tužiteljice u konkretnom slučaju nije moglo zakonito udovoljiti ni u slučaju da su tačni navodi tužbe da je tužiteljica na dan podnošenja zahtjeva imala više od 27 godina ukupnog penzijskog staža, odnosno da je imala penzijskog staža u trajanju od 27 godina 01 mjesec i 06 dana.

Naime, odredbama člana 31. stav 2. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba propisano je da se *penzijsko i invalidsko osiguranje osigurava nezaposlenoj osobi kojoj **nedostaju do tri godine penzijskog staža do sticanja uslova za starosnu penziju, u skladu sa propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju.***

Iz sadržaja citiranih odredaba Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba vidljivo je da nezaposlena osoba, kojoj nedostaju **do tri godine penzijskog staža do sticanja uslova za starosnu penziju**, stiče pravo da joj se, na teret tuženog, ukoliko za to ispunjava sve ostale potrebne uslove, vrši mjesečna uplata doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, i to sve do penzionisanja (osim ukoliko u međuvremenu izgubi svojstvo nezaposlene osobe, ili se zaposli, ili na drugi način stekne mogućnost ostvarivanja prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje).

S druge strane, odredbama **člana 137. stav 2.** Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da *osiguranik može steći pravo na starosnu penziju i prije navršenih godina života propisanih u stavu 1. ovog člana, odnosno u članu 30. ovog zakona, kad navrší **55 godina života i 30 godina penzijskog staža (žena)**, odnosno 60 godina života i 35 godina penzijskog staža (muškarac), ali najduže do **31. decembra 2015. godine.***“, dok je odredbama **člana 30.** istog Zakona propisano da *osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kad navrší **65 godina života** i najmanje 20 godina penzijskog staža, odnosno da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kada navrší 40 godina penzijskog staža, bez obzira na godine života.*

Pored toga, odredbama člana 82. stav 5. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju propisano je da se *pri ostvarivanju prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja koja pripadaju osiguraniku na osnovu penzijskog staža, u staž osiguranja uračunava samo vrijeme za koje je uplaćen doprinos.*

U konkretnom slučaju, prema činjeničnom stanju utvrđenom od strane tuženog i prvostepenog organa, tužiteljica je **u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva** imala navršenih **ukupno 26 godina, 05 mjeseci i 03 dana** penzijskog staža za koji su **uplaćeni** doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, u kom slučaju tužiteljica **ne bi ispunjavala uslov od najmanje 30 godina penzijskog staža (žena)**, koji uslov je, sa važenjem **do 31.12.2015. godine**, bio propisan odredbama člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju za sticanje prava na **prijevremenu** starosnu penziju, a ni po odredbama člana 30. istog Zakona, za sticanje prava na **redovnu** starosnu penziju, jer bi joj **nedostajale godine života**, pošto je uslov po tim zakonskim odredbama navršenje **najmanje 65 godina života** i najmanje 20 godina penzijskog staža, iz čega slijedi da bi tužiteljici za sticanje **redovne** starosne penzije po tim odredbama nedostajalo **puno više od tri godine**.

S druge strane, kada bi bile tačne tvrdnje tužbe da je tužiteljica **u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva**, umjesto **26 godina, 05 mjeseci i 03 dana**, koliko je utvrđeno u upravnom postupku, imala navršenih **ukupno 27 godina 01 mjesec i 06 dana** penzijskog staža za koji su **uplaćeni** doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, ona ni tada **ne bi ispunjavala uslov od najmanje 30 godina penzijskog staža (žena)**, koji uslov je, sa važenjem **do 31.12.2015. godine**, bio propisan odredbama člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju za sticanje prava na **prijevremenu** starosnu penziju, a isto tako **ne bi ispunjavala ni uslov** iz člana 30. istog Zakona.

Prema tome, iz činjenica predmeta proizilazi da tužiteljica ni u slučaju da su tačni navodi tužbe u pogledu ukupne dužine njenog penzijskog staža, **ne bi ispunjavala uslove** propisane odredbama člana 137. stav 2., računajući **do 31.12.2015. godine** (do kada su važile te odredbe), jer **do tog datuma ne bi imala najmanje 30 godina penzijskog staža (žena)**, a ne bi ispunjavala ni uslove propisane odredbama člana 30. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, vezano za minimalne godine života, a što za posljedicu ima da tužiteljica ne ispunjava uslove propisane odredbama člana 31. stav 2. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, jer se pravo na uplatu doprinosa osigurava samo onoj nezaposlenoj osobi kojoj **nedostaju do tri godine penzijskog staža do sticanja uslova za starosnu penziju**, zbog čega i sud smatra da je njen zahtjev neosnovan, odnosno da za udovoljenje zahtjevu nisu ispunjeni navedeni zakonski uslovi.

Po shvatanju suda zahtjev tužiteljice je, po odredbama člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, mogao biti osnovan samo u slučaju da je podnesen u vrijeme u koje joj je do sticanja uslova za ostvarivanje prava na prijevremenu penziju nedostajalo tri godine ili manje penzijskog staža potrebnog po tim zakonskim odredbama, što znači u vrijeme kada je imala navršenih najmanje 27 godina penzijskog staža.

Primjera radi, to znači da je predmetni zahtjev mogao biti osnovan da ga je tužiteljica prvostepenom organu podnijela bilo kog dana koji bi, vremenski gledano, omogućio da tužiteljica, počev od dana podnošenja zahtjeva, pa **do 31.12.2015. godine, mjesečnim uplatama** doprinosa na teret tuženog, navrši **najmanje 30 godina penzijskog staža**.

U konkretnom slučaju, međutim, tužiteljica je očigledno zakasnila sa podnošenjem predmetnog zahtjeva, jer je isti prvostepenom organu predala tek **24.12.2015. godine**, tj. u vrijeme kada je, prema navodima tužbe imala **ukupno 27 godina 01 mjesec i 06 dana** penzijskog staža za koji su **uplaćeni** doprinosi, iz čega proizilazi da bi uplatama doprinosa na teret tuženog, tužiteljica **do 31.12.2015. godine** imala **samo sedam dana više penzijskog staža**, tj. da bi **do 31.12.2015. godine** imala **ukupno 27 godina 01 mjesec i 13 dana** penzijskog staža, i da **ne bi stekla uslov** iz člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, u pogledu minimalnog penzijskog staža za žene od **30 godina**.

Tužiteljica je zakonski uslov iz člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, u pogledu minimalnog penzijskog staža za žene od **30 godina** mogla ispuniti jedino da joj je uplata doprinosa za nedostajući vremenski period do punih 30 godina penzijskog staža (tj. za preostalih 2 godine, 10 mjeseci i 24 dana), **umjesto mjesečno, izvršena odjednom**, ali takva uplata bi po shvatanju suda bila **nezakonita**, budući da **nije predviđena** ni po odredbama Zakona o

posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, ni po odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, ni po odredbama Zakona o doprinosima („Službene novine Federacije BiH“ broj 35/98, 54/00, 16/01, 37/01, i 1/02, 17/06, 14/08, 91/15, 104/16 i 34/18), ni po odredbama bilo kog drugog zakona.

Naprotiv, prema odredbama člana 11. stav 1. Zakona o doprinosima uplata doprinosa **vrši se mjesečno**, odnosno **prilikom svake isplate plate**, tako da ni tuženi **nema zakonskog osnova** da uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za nezaposlene osobe, po odredbama člana 31. stav 2. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, za bilo koju nezaposlenu osobu, **izvrši odjednom**, tj. za sav nedostajući period do sticanja uslova za starosnu penziju, bez obzira da li se radi o prijevremenoj, ili redovnoj starosnoj penziji.

Sud je detaljno cijenio i analizirao sve pomenute i ostale navode tužbe i navode punomoćnika tužiteljice sa javne rasprave, ali je, u kontekstu naprijed izloženog, ocijenio da isti, po odredbama materijalnog i procesnog prava, nisu od uticaja na drugačije rješavanje ove upravne stvari, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Z a p i s n i č a r:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

S u d i j a:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 016051 18 Uvp
Sarajevo, 02.12.2021. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jasmin Jahjaefendić, kao predsjednik vijeća, Milorad Krkeljaš i Zlata Džafić, kao članovi vijeća, te Jasmina Kovač, kao zapisničar, u upravnom sporu tužiteljice S.M. iz L,, zastupana po punomoćniku Zlatan Bektić, advokatu iz Živinica, protiv akta broj: 02/1-35/1-491 od 15.12.2016. godine, tuženog Federalni zavod za zapošljavanje Sarajevo, u upravnoj stvari ostvarivanja prava na uplatu doprinosa, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli, broj: 03 0 U 016051 17 U od 08.11.2018. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 02.12.2021. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 016051 17 U od 08.11.2018. godine, odbijena je tužba tužiteljice podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv rješenja JU Služba za zapošljavanje TK, Tuzla broj: 02/2-35-678/15 od 20.09.2016. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužiteljice kao nezaposlene osobe za priznavanje prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke tužiteljica pobija presudu prvostepenog suda zbog povrede federalnog zakona i povrede pravila federalnog zakona. Smatra da je prvostepeni sud povrijedio odredbe Zakona o posredovanju i zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih i Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju na štetu tužiteljice, tako što je proizvoljno i selektivno tumačio odredbe ovih materijalnih propisa. Smatra da je član 31. stav 2. Zakona o posredovanju i zapošljavanju decidno propisao da se nezaposlenoj osobi osigurava uplata doprinosa za nedostajuće 3. godine osiguranja a da shodno članu 45. i 47. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju tužiteljica ispunjava uslove za uplatu penzijskog osiguranja. Nadalje je navedeno da je pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje tvrdeći da je tužiteljica u momentu podnošenja zahtjeva imala više od 27. godina uplaćenog penzijskog staža, da je tako prvostepeni sud prekršio odredbe materijalnih i procesnih zakona, jer je pogrešan zaključak suda da tužiteljica ne ispunjava uslove propisane odredbom člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, koje odredne citira u zahtjevu. Predlaže da se zahtjev za vanredno preispitivanje presude uvaži i presuda Kantonalnog suda u Tuzli preinači na način da se udovolji zahtjevu tužiteljice ili ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

U odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje, tuženi je predložio da se zahtjev odbije.

Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije BiH", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz činjeničnog stanja utvrđenog u toku upravnog postupka (čiju potpunost i pravilnost ovaj sud u skladu sa članom 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima nije mogao ni cijeniti povodom podnesenog zahtjeva za vanredno preispitivanje pobijane odluke), proizilazi da je tužiteljica 24.12.2015. godine, JU Službi za zapošljavanje TK, Lukavac kao nezaposlena osoba, podnijela zahtjev za ostvarivanje prava na penzijsko i invalidsko osiguranje po članu 31. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba (Sl. novine FBiH broj: 41/01,22/05 i 09/08), kako bi mogla ostvariti pravo na starosnu penziju i da ima ukupno 27. godina, 01. mjesec i 06. dana radnog staža; da je prvostepenim rješenjem istog organa broj: 02/2-35-678/15 od 20.09.2016. godine, njen zahtjev odbijen u skladu sa članom 31. stav 2. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, kod činjenice da se kao nezaposlena osoba prijavila kod biroa za zapošljavanje dana, 24.12.2015. godine, to se istoj ni nakon ažuriranja podataka o stažu ne može osigurati penzijsko i invalidsko osiguranje u trajanju dužem od 08. dana, odnosno od dana prijave na evidenciju pa do 31.12.2015. godine po citiranom članu zakona, ovo nakon što je Kantonalna administrativna služba Federalnog zavoda za penzijsko osiguranje Tuzla izdala uvjerenje MB: ... od 13.04.2016. godine, prema kojem tužiteljica ima ukupno 26 godina, 05 mjeseci i 03 dana staža osiguranja, a da uslove za starosnu penziju u smislu člana 30. i 137. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 04/09 i 55/12) ispunjava u 2015. godini, ukoliko se uplate doprinosi za nadostajući staž da bi mogla ostvariti pravo za penziju), pri čemu se navedeni prvostepeni organ pozvavši se na član 137. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18); ukazao da je istim propisano da osiguranik može steći pravo na starosnu penziju i prije navršenih godina života propisanih u stavu 1. ovog člana, odnosno kad navrší 55 godina života i 30 godina penzijskog staža (žena), ili 60 godina života i 35 godina penzijskog staža (muškarac), ali najduže do 31. decembra 2015.godine (član 30. istog zakona), da je protiv ovog rješenja tužiteljica izjavila žalbu koja je osporenim rješenjem tuženog od 15.12.2016. godine odbijena primjenom istih propisa; da je tužiteljica tužbom protiv ovog rješenja od 15.12.2016. godine kod Kantonalnog suda u Tuzli pokrenula upravni spor koji je pobijanom presudom tužbu odbio, našavši da su akti upravnih organa doneseni na osnovu pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje neosnovan.

Naime, odredbom člana 31. stav 2. Zakona o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba („Službene novine Federacije BiH“, broj: 41/01, 22/05 i 09/08) propisano je da se penzijsko i invalidsko osiguranje osigurava nezaposlenoj osobi kojoj nedostaju do tri godine penzijskog staža do sticanja uslova za starosnu penziju u skladu sa propisima o penzijskom i invalidskom osiguranju, odnosno nezaposlena osoba stiče pravo da joj se, na teret tuženog, ukoliko za to ispunjava sve ostale potrebne uslove, vrši mjesečna uplata doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, i to sve do penzionisanja (osim ukoliko u međuvremenu izgubi svojstvo nezaposlene osobe, ili se zaposli, ili na drugi način stekne

mogućnost ostvarivanja prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje). Članom 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju (Sl. novine Federacije BiH“, broj :29/98, 49/00,32/01,73/05,59/06,04/09 i 55/12), propisano je da osiguranik može steći pravo na starosnu penziju i prije navršenih godina života propisanih u stavu 1. ovog člana, odnosno u članu 30. ovog zakona, kad navršši 55 godina života i 30 godina penzijskog staža (žena), odnosno 60 godina života i 35 godina penzijskog staža (muškarac), ali najduže do 31. decembra 2015. godine.“, dok je odredbama člana 30. istog zakona propisano da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kad navršši 65 godina života i najmanje 20 godina penzijskog staža, odnosno da osiguranik stiče pravo na starosnu penziju kada navršši 40 godina penzijskog staža, bez obzira na godine života. Odredbom člana 82. stav 5. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj: 13/18) propisano je da pri ostvarivanju prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja koja pripadaju osiguraniku na osnovu penzijskog staža, u staž osiguranja uračunava samo vrijeme za koje je uplaćen doprinos. U konkretnom slučaju, prema činjeničnom stanju utvrđenom od strane tuženog i prvostepenog organa, tužiteljica je u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva imala navršenih ukupno 26. godina, 05. mjeseci i 03. dana penzijskog staža za koji su uplaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, u kom slučaju tužiteljica ne bi ispunjavala uslov od najmanje 30 godina penzijskog staža (žena), koji uslov je, sa važenjem do 31.12.2015. godine, bio propisan odredbama člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju za sticanje prava na prijevremenu starosnu penziju, a ni po odredbama člana 30. istog Zakona, za sticanje prava na redovnu starosnu penziju, jer bi joj nedostajale godine života, pošto je uslov po tim zakonskim odredbama navršene najmanje 65 godina života i najmanje 20 godina penzijskog staža, iz čega slijedi da bi tužiteljici za sticanje redovne starosne penzije po tim odredbama nedostajalo više od tri godine. Također, kada bi bile tačne tvrdnje tužbe da je tužiteljica u vrijeme podnošenja predmetnog zahtjeva, umjesto 26 godina, 05 mjeseci i 03 dana, koliko je utvrđeno u upravnom postupku, imala navršenih ukupno 27 godina 01 mjesec i 06 dana penzijskog staža (kako je sama tvrdila), za koji bi bili uplaćeni doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, ona ni tada ne bi ispunjavala uslov od najmanje 30 godina penzijskog staža (žena), koji uslov je, sa važenjem do 31.12.2015. godine, bio propisan odredbama člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju za sticanje prava na prijevremenu starosnu penziju, a isto tako ne bi ispunjavala ni uslov iz člana 30. istog Zakona, pa imajući u vidu navedene zakonske odredbe jasno proizilazi da tužiteljica ne ispunjava uslove za priznavanje prava na uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje od strane JU Služba za zapošljavanje Tuzlanskog kantona, Tuzla u skladu sa Zakonom o posredovanju u zapošljavanju i socijalnoj sigurnosti nezaposlenih osoba, jer joj nedostaje više od tri godine penzijskog staža do ispunjavanja uslova za izuzetnu prijevremenu starosnu penziju, odnosno ne može ostvariti pravo na starosnu penziju u skladu s citiranim odredbama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju. Prema tome i po ocjeni ovog suda, u ovom upravnom sporu prvostepena presuda je donesena uz pravilnu primjenu materijalnog prava, pri čemu nisu povrijeđena pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje ove upravne stvari, a nema ni povrede zakona na štetu tužiteljice.

Neosnovanim se ukazuje prigovor iz zahtjeva o pogrešnoj primijeni odredbi člana 31. stav 2. Zakona o posredovanju i zapošljavanju, kroz navod da je istim „decidno“ propisano da se nezaposlenoj osobi osigurava uplata doprinosa za nedostajuće 3. godine osiguranja, te da je shodno članu 45. i 47. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju tužiteljica ispunjavala uslove za uplatu penzijskog osiguranja, jer uslov iz člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, u pogledu minimalnog penzijskog staža za žene od 30 godina je mogla ispuniti jedino da joj je uplata doprinosa za nedostajući vremenski period do punih 30 godina penzijskog staža (za preostalih 2 godine, 10 mjeseci i 24 dana), umjesto mjesečno, izvršena

odjednom. Naime, i po shvatanju ovog suda u konkretnom slučaju, tužiteljica je očigledno zakasnila sa podnošenjem predmetnog zahtjeva, jer je isti prvostepenom organu predala tek 24.12.2015. godine (u vrijeme kada je, prema navodima tužbe imala ukupno 27 godina 01 mjesec i 06 dana penzijskog staža za koji su uplaćeni doprinosi), iz čega proizilazi da bi uplatama doprinosa na teret tuženog, tužiteljica do 31.12.2015. godine imala samo sedam (7) dana više penzijskog staža, tako da bi do 31.12.2015. godine imala ukupno 27 godina 01 mjesec i 13 dana penzijskog staža, i ne bi stekla uslov iz člana 137. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, u pogledu minimalnog penzijskog staža za žene od 30 godina.

Imajući u vidu naprijed izneseno ovaj sud je i ostale navode iz zahtjeva ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46.stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci presude.

Zapisničar
Jasmina Kovač, s.r.

Predsjednik vijeća
Jasmin Jahjaefendić, s.r.